

NOVÝ DOMOV

Otis

Ellen Milesová

bambóok

bambôok

NOVÝ DOMOV

Otis

Ellen Milesová

*Zvláštní díky
za veškerou její pomoc
patří mé kočičí expertce
Kristin Earhartové.*

Kapitola 1

„Chicago!“ Míša Bárta zvedl dlaň a čekal na plácnutí.

„Chicago!“ zopakoval jeho nejlepší kamarád Kuba, když plácl do Míšovy nastavené dlaně.

Byl to jejich tajný kód. Jen oni dva a jejich basketbalový tým věděli, co znamená. Kamarádi se na sebe usmáli.

„Uvidíme se zítra na tréninku,“ řekl Míša.
„Musím teď vyzvednout Máju.“

„Čauky,“ mávl na něj Kuba a vyšel dveřmi z tělocvičny.

Bum, bum, bum. Míša si po cestě chodbou dribloval s basketbalovým míčem. *Dneska to byl skvělý trénink,* pomyslel si.

Tým se učil novou herní strategii a Míša, který mířil do patra za svou sestřičkou, si neustále v hlavě přehrával nové kličky a finty.

Zároveň však přemýšlel, co asi Mája dneska na výtvarném kroužku vytvořila.

Když Míša dorazil k Májině třídě, nakoukl okýnkem ve dveřích a hned svou sestřičku uviděl. Měla skloněnou hlavu a zdálo se, že něco tvoří z malé kuličky hlíny. Vtom se Mája podívala ke dveřím a zamávala na něj. Míša zavrtěl hlavou. Jak je možné, že Mája hned ví, že je za dveřmi?

Pak sledoval sestřičku, jak vrátila svůj kufrík s výtvarnými potřebami do přihrádky, vzala si batoh a rozběhla se ke dveřím. „Podívej!“ zvolala. Ukázala mu malinkou kočku z keramické hlíny ve své dlani. „To je soška Rozárky.“

Míša se usmál. Kočky byly Májiným oblíbeným námětem. Nejraději ze všeho teď kreslila, malovala a modelovala kočky. Dřív to byli lvi, tygři nebo jiné velké šelmy, které žily v divočině. Ale když si jejich rodina vzala do dočasné péče toulavé strakaté kotě (všichni se o něj starali, dokud mu nenašli báječný domov), Mája začala kreslit a modelovat i kočky

domáci. Míša věděl, že Mája už se těší na další kotě, stejně jako on. I když možná o trošku víc než on.

„Opravdu vypadá jako Rozárka,“ pochválil ji Míša. „Ty oranžové a černé fleky se ti vážně moc povedly.“ Míša měl vždycky raději psy než kočky – dokud k nim nepřišla Rozárka. Teď miloval oboje.

„Už barva zaschla?“ zeptal se a prohlížel si nánosy barvy na sošce. „Protože jak jinak chceš nést tu sošku, k tomu batoh, a ještě jet na koloběžce?“

Mája se na svého bratra usmála. „Vzal bys mi tedy batoh?“ požádala ho. „Nechci Rozárku rozmazat.“

Mladší sestřička! Míša si povzdechl. Pak nacpal míč do své sportovní tašky a popadl Májin batoh. „Vezmu ti ho, ale pojedeme dolů výtahem. Nehodlám tohle všechno nést po schodech.“

Zatímco šli chodbou, Míša dělal výpady doleva a doprava a předstíral obranu protihráče. „Chicago!“ zašeptal si pro sebe.

Takhle nazvali herní strategii, co se dneska naučili. Pojmenovali ji podle týmu Chicago Bulls, který ji používal. Pops (tak říkali svému trenérovi panu Popelkovi) ji s nimi natrénovat. Když zakřičel: „Chicago!“, všichni hráči si postupně přihrávali tak, aby dostali míč ke Kubovi, který byl jejich nejlepším střelcem. Fungovalo to jako kouzlo a Kuba poté vždycky dokázal dát koš. Míša už se nemohl dočkat, až si všechno vyzkouší při skutečném zápase proti soupeři.

Když přišli k výtahu, Míša zmáčkl tlačítko.

Zatímco s Májou čekali, až přijede starý rozvrzaný výtah, objevil se učitel Petr, který zde v komunitním centru učil hudební výchovu. „Ahoj Bártovi,“ řekl Petr. „Jak se dneska máte?“

„Skvěle,“ odpověděl Míša. Chodil každý pátek k Petrovi na kytaru. Petr byl skvělý učitel. Uměl zahrát jakoukoliv písničku, co hrají v rádiu, a několik jich dokonce sám napsal. Svou kytaru s sebou všude nosil v pouzdře přes rameno.

„Tvůj táta říká, že tenhle výtah je pomalejší než internet před dvaceti lety,“ řekl se smíchem Petr.

Míšův a Májin tatínek byl ředitelem komunitního centra, takže obě děti znaly Petra už od malička. Maminka je dokonce k němu brávala s sebou na hodiny zpěvu, když byl Míša ještě batole a Mája miminko.

Petr znovu zmáčkl tlačítko výtahu a prohrábl si dlouhé hnědé kudrny. „Obvykle chodím po schodech, ale dneska nesu tenhle zesilovač. Váží snad tunu.“ Míša si všiml černé hranaté bedny u Petrových nohou.

Všichni tři otočili hlavy, když se na chodbě objevily dvě dívky s pouzdry na kytaru a zamířily ke schodišti. Ta s dlouhými černými vlasy se usmála a zamávala.

„Ahoj Kamilo,“ pozdravila ji Mája. Míša na ni taky mávl.

Kamila byla Májina spolužačka. I ona milovala kočky a s Májou se spolu hodně kamarádily. Občas chodila i do Petrova kytarového kroužku. Na třetačku byla docela v pohodě.

Zatímco stále čekali na výtah, Petr si něco pobrukoval. „Cvičíš na kytaru?“ zeptal se po chvíli Míši.

Míša přikývl, ale Petrovi se do očí nepodíval. Míša sice cvičil... ale jen trochu. Nikdy nevydržel dlouho sedět. Občas si večer zahrál před spaním, ale to bylo asi tak všechno.

„Znám pár skvělých písniček, co bych tě chtěl naučit. Musíš se naučit akordy, ať si je můžeme spolu zahrát,“ řekl Petr.

Míša znovu přikývl. „Naučím.“ Stojí za to si akordy procvičit, jestliže mu Petr nabízí, aby si s ním zahrál nějaké parádní písničky.

Konečně uslyšeli hučení výtahu. Dveře se s rachotem otevřely. Míša vzal Májin batoh a svoji sportovní brašnu a Petr popadl zesilovač. Mája stále držela na dlani sošku Rozárky. Když nastoupili do výtahu, Míša si všiml zmuchlané papírové tašky z fast-foodu v zadním rohu kabiny. Byla dost velká na to, aby se do ní vešla večeře pro celou rodinu.

„Taťka by se naštvál, kdyby tu tašku viděl,“ řekla Mája. „Nesnáší nepořádek.“

Mája měla pravdu. Jejich tatínek vždycky mluvil o tom, že lidé by se měli chovat ke komunitnímu centru jako ke svému vlastnímu domovu. Míšu by zajímalo, zda ti, co tady tašku s odpadky pohodili, dělali to samé i u sebe doma.

„Ano, nepořádek není nic hezkého,“ souhlasil Petr. „Ale víte co?“ Sklonil hlavu a usmál se. „Docela dobře to tady teď voní.“

Míša se zhluboka nadechl. Petr měl pravdu. Kdo by neměl rád slanou, mastnou vůni smažených hranolků? Míša ucítil, jak mu zaškrundalo v břiše. Po basketbalovém tréninku mu vždycky vyhládlo. Takové hranolky by mu právě teď přišly k chuti!

„Protiodpadková hlídka, nástup!“ pronesl Petr, když se dveře výtahu s rachotem zavřely a oni tři zůstali uvěznění i s tou vůní v kabině.

Sundal si z ramene pouzdro s kytarou, položil zesilovač na zem a sehnul se k tašce, aby ji zvedl.

Ssss!

„Jejda!“ Petr rychle zacouval, zakopl o svůj zesilovač a upadl na zem. „Co to bylo?“

Míša se zadíval na tašku. Vlasy na zátylku se mu zježily. Z nitra tašky se ozýval opravdu velice zvláštní zvuk!

Kapitola 2

Petr se zvedl zpátky na nohy a znovu se na tašku nevěřícně podíval. Aniž by ji zvedl ze země, opatrně ji rozevřel a její horní okraj pomalu sroloval dolů.

Míša zadržel dech.

Když Petr nakoukl dovnitř, trhl hlavou a podíval se na Máju s Míšou. „Je to kotě,“ řekl. „Je maličké – a ztuhlé hrůzou. Vy dva stůjte v klidu a já ho vyndám z tašky, dobrá?“

Kotě? Míša se nechápavě podíval na Petra. Co dělá kotě v papírové tašce? A ve výtahu?

Míša si všiml, že Petr je taky překvapený, i když mluvil klidně a tiše. Petr chytil tašku za horní okraj a opatrně ji odshora dolů roztrhl. Míša s Májou jen zalapali po dechu, když se objevilo malinkaté rezavé koťátko krčící se pod zmuchlaným papírem od hamburgeru. Vypadalo vyhuble a hladově a celé se třásl,

zatímco se na ně velkýma, doširoka vykulenýmá očima dívalo.

Kotě bylo mourovaté s rezavými proužky. Dlouhé bílé vousky mu trčely po obou stranách růžového čumáčku a také nad každým okem, podobně jako obočí.

Míša si všiml, jak kotě mrská do stran chundelatým ocáskem. *Pes vrtí ocasem, když je šťastný, pomyslel si, ale tohle kotě šťastně vůbec nevypadá.*

„Jééé,“ vydechla Mája. Míša se na ni rychle otočil a dal si prst na rty, aby ji utišil. Nechtěl, aby vyděsila kotě ještě víc. Mája vykulila oči a skousla si ret, takže Míša poznal, že mu rozumí. Společně sledovali Petra, jak pomalu natáhl ruku. Kotě začalo couvat. Přikrčilo se, přivřelo oči a znovu dlouze zasyčelo.

„Neboj se, mrňousku.“ Petr mluvil tak potichu, že ho Míša skoro neslyšel. „Neubližím ti.“ Petr natáhl ruku, aby si ji kotě mohlo očichat. Právě když chtělo kotě udělat krůček dopředu, výtah s drcnutím zastavil a dveře se otevřely.

„Honem, zataraste dveře!“ křikl Petr. Míša honem skočil ke dveřím, ale zrzavé kotě bylo rychlejší. Vyskočilo z kabiny výtahu a vyrazilo do chodby v přízemí. Petr si povzdychl. „Neměl jsem křičet,“ řekl a potřásl hlavou. „Vylekal jsem ho.“

„Není to vaše chyba,“ oponoval mu Míša. „Nebyli jsme dost rychlí a nechali ho utéct.“

„Byl jako blesk,“ přikývla Mája.

„Musíme toho mrňouska najít,“ rozhodl Petr. „Pojďme.“ Popadl svůj zesilovač a kytaru a opřel obojí na chodbě o zeď. Míša udělal totéž s taškou a Májiným batohem a pak se všichni rozběhli po chodbě lemované dveřmi. Za všemi těmi dveřmi, jak Míša věděl, se lidé věnovali józe a baletu a jízdě na rotopedu a tai-či. Ale na chodbě bylo ticho – a prázdno. Po kotěti nebylo ani vidu.

„Pojďme tudy,“ zavelel Petr. Míša s Májou ho následovali do velkého skladu. „Tyhle dveře byly jediné otevřené. Vsadím se, že se tu někde schovává.“ Petr ukázal rukou na stěnu, podél níž stálo plno nádob a regálů

s nejrůznějšími věcmi od gymnastických žíněnek až po činky. Mája se rozběhla k regálům a hned si klekla na všechny čtyři. Sklonila hlavu a dívala se pod regály. Míša zatím nahlížel do všech koutů. V téhle místnosti bylo tolik věcí. Mohlo by to trvat hodiny, než kotě najdou!

Pak uslyšeli známý zvuk.

Ssss!

„Tady je! Schovalo se v rohu,“ zvolala Mája. Byla ohnutá a dívala se pod vozík plný podložek na jógu.

Míša k ní potichu přešel a zaklepal sestřičce na rameno. „Májo,“ zašeptal, „nevyděs ho.“

Mája si povzdychla. „Alespoň jsem ho našla,“ řekla, když se postavila a odstoupila od vozíku. „Takže jak ho chytíme?“

Míša si nebyl jistý, jak se chytají kořata, zejména taková, co nevypadají moc přátelsky. Rozhlédl se po skladu a snažil se představit si situaci, jako by byl uprostřed zápasu v košíkové. Někdy to skvěle pomáhalo, když potřeboval vyřešit nějaký problém. Tentokrát

si vybavil hru, kterou se s Kubou naučili: dva hráči při ní chránili třetího spoluhráče před soupeřovým týmem. „Mám to!“ řekl a ukázal na krabici s hromadou bloků na jógu připomínajících cihly. „Mohli bychom použít tohle.“ Vzal z krabice několik bloků. „S Májou mu zatarasíme únikové cesty pomocí těchto bloků. Ten vozík je hodně vysoký, takže ho asi nepřeskočí. Pak byste se mohl přes něj natáhnout a kotě vyndat,“ řekl Petrovi.

Petr nadzvedl obočí a přikývl. „Jo, to by šlo. Ale musíte být s těmi bloky rychlí, jinak vám vyklouzne.“

Míša s Májou se na sebe podívali, usmáli se a přikývli. „To zvládneme,“ řekl Míša.

„Dobře, pojďme to zkusit.“ Petr zavřel dveře na chodbu.

Míša přisunul krabici s bloky blíž k úkrytu kotěte. „Připravená?“ zeptal se.

„Připravená,“ kývla Mája.

Míša s Májou co nejrychleji vyplnili pomocí bloků celý prostor pod vozíkem, aby tudy nemohlo kotě utéct.

„Hotovo,“ zavelel Míša.

Petr přistoupil k vozíku a natáhl se přes něj. „Ahoj, kamaráde,“ řekl tiše. „Jen ti chceme pomoci.“ Natáhl ruku a zašeptal na kotě uklidňující: „Ššššš.“

Míša, který všechno sledoval mezerami mezi naskládanými jógovými podložkami, uviděl, jak se malé kotě dívá nahoru na Petra žlutýma očima plnýma strachu.

Bojím se! Nevím, jestli jsi přítel, nebo nepřítel.

„Takhle, ano. Zůstaň tam. Neboj se, mám tě,“ mumlal Petr potichu. Podebral kotě dlaní pod bříškem a pak se začal narovnávat. Rezavé pruhované nožičky kotěte mu přitom visely z dlaně dolů.

„Skvělá týmová práce, vy dva,“ řekl Petr, když si přitáhl kotě k hrudi.

„Dobře jsi to vymyslel, bráško.“ Mája šťouchla Míšu loktem do žeber. Ten se na ni usmál, pak vstal a zadíval se na kotě uložené v Petrově náruči. Na vouskách ještě mělo

drobky soli z hranolků. Už ale vůbec nevy-
padalo naštvaně. Vlastně bylo spíš kouzelné,
i když mělo trochu upatlaný a místy zacu-
chaný kožíšek.

„Proč by někdo nechával malé kotě v tašce,
jako by to byly odpadky?“ zeptal se Míša. Na-
štvalo ho to. Jak se mohou lidé ke zvířatům
takhle chovat?

Petr potřásl hlavou. „Kdo ví? Asi ho tu ale
někdo nechal schválně. Nevšiml jsem si po-
slední dobou žádných plakátů s informací, že
se zatoulalo kotě. Hlavní ale je, že jsme toho
prcka zachránili,“ řekl. „Jenže co teď s ním?“

„Měli bychom se ujistit, že není zraněný,“
usoudila Mája.

Petr nadzvedl maličké mourovaté kotě,
prohlédl mu všechny pacičky a podíval se do
jeho velkých žlutých očí. „Jsi v pořádku, ka-
maráde?“ Kotě vydalo chraplavé *mňau* a rů-
žový čumáček se mu zachvěl. „Vypadáš do-
cela v pořádku, na někoho, koho nacpali do
papírové tašky. Jsi roztomilejší než hambur-
ger, ale rozhodně by tě měl vidět veterinář.

A navíc,“ Petr nakrčil nos, „určitě potřebuješ vykoupat!“

Kotě na Petra zamrkalo.

Nejdřív mě strčili do tašky. Pak tady visím ve vzduchu! Ale cítím se bezpečně. Tenhle člověk má silné a teplé ruce. Má milý hlas a myslím, že mu můžu věřit. Doufám, že můžu.

Míša se rozesmál. Výraz kotěte v jeho vykulených očích byl legrační. Jako by kotě rozumělo tomu, co mu Petr říká.

„Mohli bychom ho vzít k doktorce Bera-
nové z kliniky U Fouska,“ navrhla Mája.
Tleskla rukama a poskočila. „Tam jsme byli
i s Rozárkou.“

„Kdo je Rozárka?“ zeptal se Petr.

Zatímco Míša začal vyprávět Petrovi o Ro-
zárce, Mája drbala kotě pod bradou a šeptala
mu něco do jeho malých špičatých oušek.

„Mohli bychom se postarat i tohle kotě, co
myslíš?“ zeptala se Míši. „Potřebuje pomoc.
Potřebuje svou vlastní rodinu.“

Míša polkl. Sklouzl pohledem z Máji na malého kocourka a pak na Petra. Mája měla pravdu. To kotě potřebovalo rodinu, ale byla pro něj zrovna jejich rodina ta pravá?

Kapitola 3

„Já ti nevím, Májo,“ řekl Míša. I když kotě bylo roztomilé, Míša věděl, že musí uvažovat prakticky. „Jak ho odneseme domů? Jsme tu na koloběžkách, vzpomínáš? A navíc,“ dodal, „mamka s taťkou by asi nechtěli, abychom se najednou objevili doma s dalším kotětem. Víš, že bychom se o tom nejdřív měli poradit.“

„Poslouchej, jak přede,“ rozplývala se Mája. „Úplně to cítím. Sáhni si sem.“

Míša natáhl ruku a dotkl se kocourkova hrdla. Rozesmál se, když ucítil lechtivé vibrace. Bylo zvláštní, jak se během pár minut proměnilo bojovné a nepřátelské kotě v přítulné a spokojené. Jak to, že tak rychle změnilo náladu?

„Myslím, že bych si toho prcka mohl vzít domů já,“ nabídl se Petr. „Alespoň prozatím. A vezmu ho i k veterináři.“

„Dobře,“ pronesla Mája. Míšovi připadalo, že se tváří trochu zklamaně. Pak se ale rozzářila. „Můžeme ho přijít navštívit?“ zeptala se.

„Samozřejmě že ano,“ řekl Petr. „Kočku jsem měl naposledy jako malý kluk, takže se mi možná budou hodit nějaké rady.“

„Klidně se na mě obraťte,“ usmála se Mája na Petra. „O kočkách vím všechno.“ Podržela kotě, zatímco Petr odnesl zesilovač zpátky, a pak teprve všichni vyrazili z komunitního centra na cestu domů. Míša věděl, že malý kocourek bude u Petra v bezpečí. Přesto když se před hlavním vchodem centra loučili, nedolal a ještě jednou si kotě pohladil. Petr ho potom zapnul do své bundy, takže kotěti vykukovala ven jen hlava a přední tlapky.

„Měj se, prcku,“ rozloučil se Míša a podržel kotě pod bradou. Znovu pod načechráným kožíškem ucítil jemné vrnění.

„Uvidíme se v pátek na hodině,“ řekl Petr.

„Jojo, tak v pátek.“ Míša si přehodil sportovní tašku přes jedno rameno a Májin batoh přes druhé.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nový domov – Otis.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.